

andra stranden. Där hade våra flyktingar lyckan påträffa en liten vik, hvars löfomkransade strand dolde flotten för dem som stodo på andra sidan.

»Gud vare lof!» sade Pekka. »Hur är med dig, Heyki?»

»Det går väl an,» sade denne. »Svenskarna ha slagit mig, hela min kropp är öm, och jag har sprungit mig trött, men alla lemmar äro nog hela.»

»Kasta af dig kläderna, Heyki, och kryp ned i älfven en stund! Det skall friska upp dig.»

»Det gjorde mån det där,» sade Heyki då han åter var påklädd. »Nu kan jag röra mig godt. Om ni vilja, gå vi in och söka skydd i skogen.»

»Innan vi besluta oss härför, måste du berätta oss, hur du kommit hit, och hvarför svenskarna jagat dig. Pavo, tag Tispa med dig och stig upp på älfstranden och speja, om någon fara hotar därifrån. Här vid älfven håller jag utkik, om någon båt kommer ut från andra sidan.»

Ljudlöst försvunno Pavo och Tispa i buskarna, och omedelbart därpå sade Heyki:

»En annan gång skall jag berätta dig om Vappus och min resa till Finland, ty du har nog hört, att hon öfvertalade mig att följa sig dit. För två dagar sedan kommo vi till en stor by på andra sidan älfven. Vi hade farit illa på resan öfver hafvet och vandringen hit, hvarför vi beslöto oss för att hvila i ett torp nära byn. Där voro vi en dag öfver. Men då hade Vappu icke ro att sitta inne längre, utan gick till byn, för att, som hon sade, skaffa oss något till lifs för hemvägen.

»Då solen var i sjunkande hade hon ej återkommit, och då hon ej heller sågs till då det började skymma, gick jag för att se efter henne. Inne i byn såg jag redan på afstånd en stor folksamling, och då jag kom närmare hörde jag Vappu och flera kvinnor gräla. Så hörde jag slag utdelas och några dämpade rop af Vappu. Jag skyndade nu till för att hjälpa Vappu, men knappast hade folket fått syn på mig förr än de började skräna och ropa: där är trollpackans karl! Tag fatt honom, klå honom! Och så kommo de rusande mot mig.